

ΤΡΙΤΗ ΑΠΟΨΗ Πρύτανη, πάρε τ' όπλο σου...

«Εδώ και τώρα» ή άλλη μια φαρσοκωμωδία μεταρρύθμισης;

Του Λουκά Βλάχου | ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ «ΤΑ ΝΕΑ»: 08/07/2011 08:00 |

Η μία μετά την άλλη οι συντεχνίες διαμαρτύρονται γιατί χάνουν «τα αυγά και τα καλάθια» που μας οδήγησαν στον πρωτοφανή δανεισμό, στη διακοπή της ανάπτυξης και στην κυρίαρχη νοοτροπία «ας βουλευτούμε στο Δημόσιο» (το περίφημο «βραχιόλι» της ακλόνητης μονιμότητας) και μετά βλέπουμε. Μετά τον διορισμό οι δημόσιοι υπάλληλοι αποφασίζουν ότι ο οργανισμός που με τόσες προσπάθειες «βουλευτήκαν» είναι δικός τους και δεν θα επιτρέψουν σε κανέναν να αλλάξει τίποτα χωρίς τη δική τους συναίνεση. Σε αυτήν την κυρίαρχη λογική βασίζονται όλα τα συνθήματα του τύπου «το πανεπιστήμιο κινδυνεύει από τις μεταρρυθμίσεις που προγραμματίζει το υπουργείο Παιδείας και τον νέο νόμο - πλαίσιο» και άλλα παρόμοια που ακούγονται (δυστυχώς) τελευταία ακόμα και από τα στόματα των πρυτάνεων.

Το πρόβλημα λοιπόν δεν είναι οι μεταρρυθμίσεις στα πανεπιστήμια που προτείνει το υπουργείο Παιδείας και σε μεγάλο βαθμό ακολουθούν πετυχημένα πρότυπα του εξωτερικού. Το πρόβλημα είναι πως οι πανεπιστημιακοί που δεν άλλαξαν τίποτα μετά τη γενικά αποδεκτή μεταρρύθμιση του 1982 (στην οποία αντίθετοι ήταν μόνο μερικοί τακτικοί καθηγητές που θα έχαναν τις έδρες) και δεν συμφώνησαν σε καμία ουσιαστική μεταρρύθμιση από όπου και αν προτεινόταν, θα διαχειριστούν αυτήν την απότομη στροφή που τους ζητά να κάνουν με το νέο νομοσχέδιο το υπουργείο Παιδείας και η κοινωνία. Το ερώτημα μεταφέρεται όχι στο αν είναι εφαρμόσιμες ή όχι οι προτάσεις του προτεινόμενου νόμου για τις αλλαγές στα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα, αλλά αν το προσωπικό είναι σε θέση να κάνει απότομες στροφές όταν έχει βουλευτεί και βρίσκεται σε απόλυτη ακινησία τα τελευταία τριάντα χρόνια.

Το σίγουρο είναι ότι αν ο νόμος τελικά ψηφιστεί, οι πανεπιστημιακοί θα προχωρήσουν σε μία γνωστή για την ελληνική κοινωνία πρακτική: απλά θα «αγνοήσουν» τον νόμο, μια και κανένας δεν τους κουνάει από τη θέση τους και προφανώς η λέξη «τιμωρία» για ανυπακοή είναι μάλλον ξεχασμένη έννοια, ιδιαίτερα όταν τους καλύπτουν και αποφάσεις «ανωτέρων οργάνων». Η άρνηση να εφαρμόσουμε τον νέο νόμο, ξεσηκώνοντας και τις κομματικές παρατάξεις των φοιτητών από Σεπτέμβριο, είναι το πρώτο βήμα που θα επιχειρήσουν τα πανεπιστήμια, οπότε όλοι μαζί θα απαντήσουν στο σλόγκαν της κ. Διαμαντοπούλου «ή τώρα ή ποτέ» με το «πρύτανη πάρε τ' όπλο σου... μεταρρυθμίσεις δεν θα γίνουν ούτε τώρα ούτε ποτέ». Όλα τα πολιτικά κόμματα γνωρίζουν καλά ότι η παράταση τριών μηνών που ζητούν οι πρυτάνεις δεν είναι για να «σκεφτούν», αλλά για να «οργανωθούν» και να ξεσηκώσουν τις φοιτητικές παρατάξεις το φθινόπωρο.

Αν το υπουργείο κάνει τώρα πίσω, όπως έκανε και στις προηγούμενες προσπάθειες για μεταρρυθμίσεις στα ΑΕΙ, θα περάσουν στην τελική φάση της διάλυσής τους, γιατί οι αναγκαίες (κατά κοινή ομολογία) σοβαρές μεταρρυθμίσεις δεν γίνονται δεκτές από την πανεπιστημιακή κοινότητα και τελικά θα αναγκαστούμε να χορέψουμε όλοι μαζί τον χορό του «Ζαλόγγου». Εχει λοιπόν τεράστια σημασία για το μεταρρυθμιστικό

κίνημα να αποφασίσει η κυβέρνηση όχι απλά να στηρίξει τις προτάσεις της του υπουργείου Παιδείας, αλλά και να μεθοδεύσει πώς θα χειριστεί τα εκφυλιστικά φαινόμενα της προβλεπόμενης ανυπακοής και τις πιθανές «κυρώσεις» στο αναμενόμενο «αντάρτικο» των πανεπιστημιακών δασκάλων του δημοσίου πανεπιστημίου. Αν δεν έχει αποφασίσει ή δεν έχει μελετήσει τις κινήσεις της η κυβέρνηση προκειμένου να στηρίξει τον προτεινόμενο νόμο σε περίπτωση που ψηφιστεί από τη Βουλή, ας μη δοκιμάσει να τον καταθέσει. Γιατί αν το «εδώ και τώρα» μετατραπεί σε μία ακόμα φαρσοκωμωδία... μεταρρύθμισης, οι νέοι και οι νέες που φοιτούν στα πανεπιστήμια σήμερα θα πληρώσουν μία ακόμα ανεπάρκεια της σημερινής πολιτικής ηγεσίας με ολέθριες συνέπειες για το μέλλον της χώρας.